

Arrest

nr. 154 771 van 19 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 16 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 september 2014 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 9 oktober 2014 beslist de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk is.

Het betreft de thans bestreden beslissing.

Deze beslissing werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 18 november 2014 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 19.09.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

*A(...), P(...) E(...)
nationaliteit: Ghana
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché d.d. 03.10.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden“

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoeker citeert artikel 9ter van de vreemdelingenwet en licht het middel verder als volgt toe:

“Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.” (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

In de bestreden beslissing oordeelt de gemachtigde van de Minister, onder verwijzing naar het advies van de arts-attaché dd. 3 oktober 2014, dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is.

Hierbij wordt verwezen naar artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet, welke bepaling de gemachtigde van de Minister oplegt de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien de (ambtenaar-)geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van art. 9ter Vreemdelingenwet.

Van belang is derhalve vast te stellen welke ziekte aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in toepassing van voormelde wetsbepaling.

Art. 9ter, §1, eerste lid Vreemdelingenwet spreekt van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf.

De bedoelde ziekte dient derhalve te voldoen aan één van volgende criteria:

1. reëel risico voor het leven of voor de fysieke integriteit
2. reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebreke aan adequate behandeling in het land van herkomst

In het kader van de vraag naar de ontvankelijkheid dient de arts derhalve de door verzoeker ingeroepen ziekte te toetsen aan deze beide criteria en meer bepaald of er redenen zijn te stellen dat zij kennelijk niet aan (minstens) één ervan beantwoordt.

Bij lezing van het advies van Dr. Pauwels dd. 3 oktober 2014 dient te worden vastgesteld dat de geneesheer slechts aan het eerste van de voornoemde criteria heeft getoetst, met name aan het risico voor het leven of de fysieke integriteit.

Uit geen enkel element van het advies van de geneesheer kan worden afgeleid dat de door verzoeker ingeroepen aandoening ook werd getoetst aan het mogelijke reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

De overweging van de arts-attaché dat de behandeling van een ongecompliceerd gezwel “niet essentieel” is, doet hieraan geen afbreuk.

De bestreden beslissing van de gemachtigde van de Minister is derhalve manifest onjuist en in strijd met de bewoordingen van het verslag van de arts-attaché waar zij stelt dat: ‘Uit het medisch advies van de arts-attaché d.d. 03.10.2014 blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.’ (eigen onderlijning)

Het advies van de arts-attaché ondersteunt deze laatste vaststelling geenszins.

Alhoewel de geneesheer in het slot van haar advies weliswaar pro forma stelt dat de door verzoeker ingeroepen ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter Vreemdelingenwet, blijkt uit de overige vermeldingen in het advies overduidelijk dat niet getoetst werd aan het criterium van het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Uit het gebruik van het woord “bijgevolg” blijkt dat de geneesheer meent deze slotconclusie op de in het advies vermelde vaststellingen te kunnen steunen, hetgeen zoals aangehaald ten onrechte is bij gebreke aan toetsing aan alle door art. 9ter, §1, eerste lid voorziene criteria.

Gelet op deze vaststellingen dient derhalve te worden besloten dat geen advies voorligt zoals bedoeld in art. 9ter, §3, 4° Vreemdelingenwet, zodat de gemachtigde van de Minister zich er ook niet wettelijk op kon steunen om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Er werd in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De gemachtigde van de Minister kan zich niet dienstig verschuilen achter het advies van de arts-attaché wanneer deze, ondanks een onvolledig onderzoek, adviseert dat de aangehaalde aandoening niet overeenstemt met een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet, aangezien het de gemachtigde van de Minister immers toekomt het gestelde in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet te respecteren en zo nodig de arts-attaché te verzoeken om bijkomende onderzoeken in dit verband te verrichten. (cf. RvV 25 april 2013, nr. 101.651)

Verzoeker merkt bovendien op dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de bestuurde minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden.

Deze vereiste impliceert dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetbepaling die twee situaties voorziet, er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is.

De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze voorwaarde en is derhalve niet pertinent en draagkrachtig. (cf. RvV 29 juni 2012, nr. 83.956)

Tot slot merkt verzoeker nog op dat in de mate dat de arts-attaché, daarin gevolgd door de gemachtigde van de Minister, van oordeel zou zijn dat de afwezigheid van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling is in het land van herkomst zou volgen uit de vaststelling dat de ingeroepen aandoening geen reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit, deze redenering geen grondslag vindt in artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet en derhalve deze wetbepaling schendt.

Uit artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn leven of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn fysieke integriteit derhalve met vastheid kan gesteld worden dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. (cf. RvV 25 april 2013, nr. 101.651.)

De bestreden beslissing heeft dan ook de in dit middel aangehaalde wetbepalingen en beginselen geschonden en dient te worden vernietigd."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en door artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals van kracht op het ogenblik van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aan toont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. (...)

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)”

Middels de thans bestreden beslissing wordt meegedeeld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk is, hiertoe wordt specifiek verwezen naar de niet-ontvankelijkheidsgrond voorzien in artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet. De gemachtigde verduidelijkt dat de ambtenaar-geneesheer in een advies van 3 oktober 2014 heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Verder blijkt dat het vernoemde advies van 3 oktober 2014, onder een gesloten omslag, samen met de bestreden beslissing aan de verzoeker werd ter kennis gebracht en dat de gemachtigde er uitdrukkelijk naar verwijst, zodat de inhoud ervan kan worden geacht integraal deel uit te maken van de motieven van de bestreden beslissing. De gemachtigde vermeldt dat uit het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat de verzoeker kennelijk niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 3 oktober 2014, dat tevens als bijlage bij het verzoekschrift is gevoegd, bevat de volgende motieven:

“Artikel 9ter §3-4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 19/09/2014.

De in het standaard medisch getuigschrift d.d. 02/09/2014 en bijlagen d.d. 12/06/2014 en 17/07/2014 beschreven aandoeningen houden actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Uit dit medisch dossier blijkt dat de betrokkene sinds een aantal jaren een gezwel ter hoogte van het verhemelte vertoont. Het zou gaan om een pleimorf adenoom, een goedaardig gezwel. APO toont geen argumenten voor een maligne proces. De behandeling van een ongecompliceerd goedaardig gezwel (althier een adenoom) is niet essentieel.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel"

Zoals de verzoeker pertinent opmerkt, volgt uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name de vreemdeling die lijdt aan:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Uit artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 volgt dat een afdoende motivering moet worden geboden omtrent beide voornoemde toepassingsgevallen en de zorgvuldigheidsplicht impliceert dat deze twee verschillende mogelijkheden moeten onafhankelijk van elkaar worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten niet toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er noodzakelijkerwijze ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cfr. RvS 19 juni 2013, nr. 223 961, RvS 28 november 2013, nrs. 225 632, 225 633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778).

In het licht van de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke en de materiële motiveringsplicht, dient de Raad te onderzoeken of de redengeving die in het voormelde advies naar voor wordt gebracht een afdoende motivering vormt om te besluiten dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet. Waar de gemachtigde vaststelt dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat de verzoeker kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit noch aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er behandeling is in het land van herkomst, dient te worden nagaan of deze vaststelling strookt met het voorliggende advies van 9 oktober 2014 en of de motieven van dit advies draagkrachtig en deugdelijk zijn ten aanzien van beide toepassingsgevallen van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De verzoeker betoogt dat de ambtenaar-geneesheer de aanvraag enkel heeft afgetoetst aan het eerste toepassingsgeval van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Volgens de verzoeker werd enkel uitspraak werd gedaan omtrent het risico voor het leven of de fysieke integriteit en kan uit het advies van de ambtenaar-geneesheer niet worden afgeleid dat de aanvraag ook werd afgetoetst aan het mogelijke risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat de behandeling van een ongecompliceerd gezwel niet essentieel is, zou hieraan geen afbreuk doen.

De Raad merkt op dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies het volgende vast stelt "*Uit dit medisch dossier blijkt dat de betrokkene sinds een aantal jaren een gezwel ter hoogte van het verhemelte vertoont. Het zou gaan om een pleimorf adenoom, een goedaardig gezwel. APO toont geen argumenten voor een maligne proces. De behandeling van een ongecompliceerd goedaardig gezwel (althier een adenoom) is niet essentieel.*" Aldus heeft de ambtenaar-geneesheer uit verzoekers medisch dossier afgeleid dat deze lijdt aan een pleimorf adenoom, hetgeen een goedaardig gezwel is waarbij geen argumenten voorliggen voor een maligne proces. De ambtenaar-geneesheer oordeelt dat de behandeling van dit ongecompliceerd goedaardig gezwel niet essentieel is. Deze vaststellingen vinden steun in het door de verzoeker voorgelegde standaard medisch getuigschrift, waarbij overigens geen actuele behandeling wordt aangeduid, en zij worden door de verzoeker op zich ook niet betwist.

Verzoekers betoog komt er in wezen op neer dat de vaststelling dat het gaat om niet essentiële behandeling, niet impliceert dat de ambtenaar-geneesheer geen onderzoek moet voeren naar en niet dient te motiveren omtrent het mogelijke risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Verzoekers standpunt kan echter niet worden gevolgd.

De vaststelling dat de behandeling voor verzoekers aandoening niet essentieel is, impliceert immers meteen dat de ambtenaar-geneesheer deze of gene behandeling niet noodzakelijk acht. Vermits artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet enkel een onderzoek oplegt naar “*de noodzakelijk geachte behandeling*”, kan niet worden ingezien waarom een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan een dergelijke, niet noodzakelijk geachte behandeling moet worden nagegaan. De Raad ziet dan ook niet in waarom de ambtenaar-geneesheer een onderzoek zou moeten verrichten naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een behandeling in het land van herkomst wanneer blijkt en niet wordt betwist dat deze behandeling niet essentieel, en dus niet noodzakelijk is.

De niet-betwiste vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer dat verzoekers aandoening actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of diens fysieke integriteit en dat de behandeling voor dit goedaardig gezwel niet essentieel is, zijn dan ook afdoende om elk van de beide risico's voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet uit te sluiten.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, kon de gemachtigde uit de concrete motieven van het tevens aan de verzoeker ter kennis gebrachte advies van de ambtenaar-geneesheer van 3 oktober 2014 op correcte en redelijke wijze afleiden dat er kennelijk geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst.

De verzoeker toont met zijn betoog geen onzorgvuldig handelen van het bestuur aan. Evenmin kan blijken dat de bestreden beslissing zou zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover het bestuur in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE